

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 12. Listopada. 1845.

List 46.

Vojaška.

Kaj bliska se v jasnem, kaj votlo doní
Pred nami na levi na pravi?
Od sela do sela v okrogu verši,
Kot jeka v zaperti dobravi.
Orožje se sveti, vojaški je šum,
Nabira se čuda okinčenih trum.

Vitezi cenjeni!

Kam ste namenjeni,

Kaj vam zažiga v obrazu pogum?

Mi čversti Slovenci smo, gremo na boj
Za pravdo, za dom, za Cesarja,
Zakonu domačimu vitežki roj,
Protivnimu groza viharja.
Obraze bojari nam hrabrosti blesk,
Desnica, če vdari, razruši ko tresk;
Ude trum ločimo,
Grade naskočimo,
Tabor pred nami drobi se ko pesk.

Podravske, posavske planave so nas
Iz krepkiga jedra rodile,
Neplažba, sloboda, premaga tačas
So tri rojenice nam bile.
Zezezo nam perva je dihnula v dlan,
Sloboda domovja naročila bran,
Zmaga le gledala,
Nekaj povedala,
Slišali boste, če bliža se dan.

Več ljubiga naše domovje imá,
Ko celiga sveta deržave,
Bogastva neskončno v naročju gorá,
Na vidu cveteče dobrave.
In deklice naše so limbarja cvet,
So tenke ko jelke, njih usta so med;
Mi jim odrečemo,
Snubiti nečemo,
Gremo ostudniga tujca objet.

Ko sonce nam sveti prededov spomin
Na nebu človeškiga djanja,
Dva Rima sta sinam slavjanskih planin
Pod mečem se vdala mašvanja.
Horule — gorane — Otokar junak
Zapadnimu hrabro postavi na tlak.
Drugi mogočnimu
Zmaju istočnimu
Bili so treska neskončen oblak.

Kaj Samo junaški v odgovor je dal
Ošabnimu tujcu, ste brali;
De Svatopluk ni se protivnika bal,
Od Balta do jadre so znali.
Do nas, ne čez nas, je prisilil Mahón,
Na bukve slovenske prisegal Burbon,
Galija sliši ga,
Treba ni visiga,
Rotu zaupa — v zavetju je tron.

Nej bo ga ko listja sovražnika broj,
Ko trave po gorah slovenskih;
Serdito razkačen pripelji ga v boj
Šam vojvoda brezdnov peklenskih.
Če terdiga snopja skerbí te nasad,
Mlatiče slovenske povabi na mlat.
Radostno vrisnejo,
Krepko pritisnejo,
Udrijo serčno, ne štejejo klad.

Nabita je risanca, ojster je meč,
Obilno v kartušu je blaga,
V junaškemu sercu poguma še več,
Na vruga, o bratje, na vruga!
Stoleten raztergati v migleju hrast,
Je dana nevihti gotova oblast;
Hujši mi planemo,
Urniši zmanemo,
V prah jo spremenimo vražno pašast!

J. Košeski.

Vzroki prepričliga žitniga pridelka.

Velikokrat se sliši tožiti, de njive od žitne
posetve premalo dobička dajo. To je res; kaj pa
je tega krivo, dragi kmetovavci? Premislite nemalo,
kakó setev opravljate, in spoznati boste mogli, de
ste dve reči posebno tega krive:

pervi vzrok je: pregosto sejanje;

drugi: preslabo zadelovanje semen-
skiga zernja.

V naših krajih sejejo kmetovavci sploh takó
gosto, de bi žito koj po setvi, ako bi vsako vsejano
zerno obzelenelo, práv gosti travi enako bilo;
le tanjke bilke, drobno in kratko klasje bi zrastle,
in le medlo zernje bi v njem tičalo. Že lani smo v
18. listu „Novic“ od nezmerniga sejanja opomnili;
tukaj pa hočemo še bolj na tanjko pokazati, koliko je